

Badische Landesbibliothek Karlsruhe

Digitale Sammlung der Badischen Landesbibliothek Karlsruhe

Ambrosii Calepini Dictionarivm Vndecim Lingvarvm

Calepino, Ambrogio

Basileae, 1616

D ante I

[urn:nbn:de:bsz:31-107476](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:bsz:31-107476)

Dēmōnīcā, *deygnis* Ephesia mulier fuit eo tempore quo Gal- li Senones omnem Europam infestabant, quā cupiditate au- ri capta Brenno hostiū duci Ephesum prodidit. Hanc Plutarchus in Paral. cum Tarpeia puella comparat.

Dēmōphōn, *ontis*, *deygnis*, vel Demophon per contra- ditionem. *deygnis*, Theſei ex Phædra filius & rex Athenarum, qui ab expeditione Trojana rediens, adversis ventis pulsus est in Thraciam, ibiq; a Phyllide Lycurgi regis filia hospitiō & le- ſo susceptus est: apud quam quōdā aliquid deliſſet, Athe- nas abiit, ibiq; mortuo patre imperium suscepit oblitus Phyl- lidis, cui se reditūrum juraverat. Quā propter illa videns se de- ſectam, amoris impatientia de amygdalo se suspendit. Vide infra P H Y L L I S, ubi hæc copioſius tractantur. Ovid. lib. 2. de Arte: Et tibi Demophon Theſei criminis hæres, Phyllide de- cepta nulla relicta fuit, &c.

Demōpōlis, penult. corr. & Neocles Theſiſthoclis clarissimi Athenienſis ducis filius fuit, qui quum apud cives suos me- miſſent legum, quæ adversus eaules late erant, a paternis inimicis lapidibus obrui ſuit. Cæſ. lib. 8. cap. 12.

Dēmōſthenēs, pen. corr. *deygnis*. Ger. Ein ſittreſſender / verſtändiger Redner die Griechen / welcher die andern all weit über- troffen hat. Nomen Oratoris clarissimi, & Græcorū omnium Oratorum principis. Hic natus patre qui Cultellarius cogno- minatus est; quod domi haberet officinam & operarios cul- tellorum. Relictus puer in hereditate locupletis, tutorum fraude, & negligentia direptis bonis, vix habuit unde præceptori- bus mercedem solveret. Verum quum multo studio, & labo- rioso periculo in clarissimum oratorem evaſiſſet, libertatis, Græciæ deſenſor, publicè gravibus concionibus Philippum inſectatus est, utpote publicæ libertatis inſidiatorem. Poſt cujus mortem patria pulsus, tandem revocatus est. Sed jam mortuo Alexandro, & Antipatro rebus Græciæ præpoſito, quum manſectam ſibi necem imminetent videret, relicta Athenis, in Calauriam inſulam (ut ſcribit Suidas) ubi aſylum erat Neptuno ſacrum, conceſſit. Quod quum veniſſet, Archias æſtor tragœdiarum, qui ab Antipatro miſſus erat, ut Demo- ſthenem comprehenderet, primū ei perſuaſere conatus, ut unā ſecum ad Antipatrum ſe conferret, nihil moleſtæ ab eo perpeſſurus. Cuius fraude intellecta Demōſthenes: Nihil eſt (inquit) Archia quod coneris. Neque enim in ſcena mihi un- quam placuiſti minis, neq; nunc perſuadebis legatus. Quum autem Archias ſe per vim detrahiturū minaretur. Tandem (inquit) Macedonica præcula aperuſſimam prius quidem tan- quam hiſtrio ſimulabas. Verum age, parumpet expecta, dum pauca domeſticis ſcribo. Hæc locutus, ſumpto libro tan- quam ſcribere vellet, calamus ori admoxit, deinde caput ve- ſte regens, ſe inclinavit, quomōdo ab ara retraheretur, cecidit, ſpiransq; animam emiſit. Hic eloquentiæ ſtudio ſtrepens jugiter lucubrabat, adeo ut duos vel tres meſes continuos domi inſeclus, ſine intermiſſione ſuaderet, abraſa parte capi- tis, ut excundi facultatem ſibi præſtiperet. De hoc Hierony- mus. Demōſthenes plus olei quàm vini expendiſſe dicitur, & omnes opifices nocturnis ſemper vigiliis præveniſſe.

Dēmōſ, *deygnis*, Locus in Iſthaca, aliis *deygnis* dicitur. Apud Athenienſes virum ſignificat. Steph. Eſt etiam pars tribus.

Deo, *deygnis*, Ceres à Græcis appellatur, *deygnis* *deygnis*, eod quod frugum fuerit inventrix. [Ger. Die Ceres, ein Göttin der erſchaden des Getreids.] Hinc Deoſ patronymicum, ſilia Deus, quæ eſt Proſerпина. Ovidius 6. Metamorphoſ. Addidit ut Satyri cœlatus imagine, pulchram Iuppiter implevit gemino Nyctæida formæ Macmolyneæ pallor, varius Deoſa ſerpens.

Derā, *deygnis*, Ibeniæ regio, per quam Sicanus fluit, Stephanus. Quanquam civitasne an regio ſit, in Græco non addatur.

Derbē, *deygnis*, Caſtellum eſt & portus Iſauriæ, patria Timo- thei, qui D. Pauli diſcipulus fuit.

Derbitēs, *deygnis*, Gentile.

Derbices, *deygnis*. Ger. Graſſamme Wälder in Nharnebe den dem Hircaniſchen Meer / durch welche Landſchaft der Fluß Oxus ſauſt. Populi ſunt Aſiæ, autore Plinio, proximi Hyrcano mari, quos Oxus amnis medius ſecat. Hi acerrimi delictorum vindicato- res creduntur: utpote qui leviſſimum quodq; delictum capite puniant. Parentes grandævos, poſtquam annum ſeptuageli- mum fuerint egreſſi, jugulatos devorant, ſanctæ arbitrarie à cognatis illos, quàm à vermibus abſumi: citra ſeptuageli- mum annum obdantes, nō edunt, ſed humant, ut ſcribit Sero- bo lib. 2. Hoſ Hieronymus. Derbies vocat Maſſagetae (inquit) & Derbies miſerrimos putant, qui ægrotatione moriantur: & parentes, cognatos, propinquos, quum ad ſenectutem vene- runt, jugulatos devorant, rectius eſſe dicentes, ut à ſe potius, quàm à vermibus comedantur.

Dercē, *deygnis*, Fons eſt frigidiſſimus æſtate, inter Biſibilim & Se- gobrigam, in ripa ferē Salonis amnis. Hæc Calepinus ex Pe- rotto. Martialis tamen hunc fontem Dirceniam vocat, non

Dercem. Sic enim ſcribit, lib. 1. ad Lucian. Tepida natabis ſe- ne Congedi vada, Mollesq; Nympharum lacus: Quibus re- miſſum corpus aſtringes brevi Salone, qui ferrum gelat. Axi- dam rigens Dircenna placabit ſitim, Et Nemex, quæ vincit a- ves. Quo in loco, ſi Dircellegatur, verſus dicitur ſyllaba.

Dercēto, *deygnis*, Nomen eſt fabuloſæ deæ, quæ apud Ioppæ, autore Plin. aut (ut Diodor. lib. 1. placet) juxta Aſcalonem ca- litar humana facie, reliquo corpore piſcis. Hinc Syn. Atarga- tim vocant. Filiam habuit Semiramidem, quæ à columba educatam ſeruit. Ob id ſacras genti aves eas eſſe, oſtendit Ti- bullus Alba Paſteſino ſanctæ columba Syro.

Dercylliſ, *deygnis*, Vnus eſt præſectis Pyrrhi, teſte Plutarcho.

Dercē, *deygnis*, Vibs Arcadiæ, Steph.

Derrhī, *deygnis*, locus Læonicæ: Gentile Derrheus, vel Derrhea- tes, unde Derrheanidis Dianæ templum, Stephanus.

Derrhan, *deygnis*, Stephanus: populi Thraciæ. Herodotus Der- heos vocat, ut ſequitur.

Derſei, cum æ diphiſiſſongo. ſive (ut alii legunt) Derſes, *deygnis*, Populi ſunt Græcorum in litonibus Thraciæ, quoru me- minit Herod. lib. 7.

Dertonā, æ. pen. prod. *deygnis*, Stephano, Inſubricæ oppidum eſt ad Padum fluvium, quod à Ptolemeo Taurinis ænumera- tur. Hodie vocatur Tortona.

Dertōſā, Vibs Hiſpaniæ, vide Lettoſa, ut apud Ptol. ſcribitur, quod nō placet eſſe potius Dertōſa, quum hodie Tortoſa nan- cupatur.

Dertūſe, ſuerunt oratores Perſici, teſte Herod. lib. 6. *deygnis*, *deygnis*, Steph. populi ſunt Perſici, ex 1. lib. Herod.

Deſili, *deygnis*, populi Thraciæ, Steph.

Deſiriatæ, *deygnis*, Liburniæ populi in cōventu Narboneſi- ſiquos commemorat Plin. lib. 3. cap. 22.

Deſiticoſ, *deygnis*, Inſula eſt exigua Thraciæ adjacent, nō pro- cul à Cherroneſo: cuius meminit Plin. lib. 4. cap. 13.

Devā, *deygnis*, Britanniæ oppidum eſt in traſſu Orientali, teſte Ptolemeo, lib. 2. cap. 3.

Devānā, *deygnis*, Oppidum Taurorum in Orientali parti- bus Britanniæ, qui hodie *Devon* dicitur. Autor Ptolem. libro 2. capite 3.

Deucaliōn, *deygnis*, Ger. Ein Sohn Prometheus, welcher atoni- mit ſeiner Handſtrafen Pyrrha in dem all gemeinen Waſſerſturm die Eandſchaft in Threſſia iſt erſchoten worden. Nomen propion- ſili Promethei, cui aſulto Epimetheus patruus Pyrrham ſuum conjugio junxit. Poſt quod quum hic apud Theſſalos regum, ingens diluviū contigit: quæ propter arrepta navi ſolus Deu- calion cum Pyrrha ſervatus, in Paruaſum montem delatus eſt. Ceſſantibus verd aquis Themiskoſ oraculum ſibi con- ſultaturus de humani generis reſtitutione: quæ reſpondit, ut eſſa Magna matris poſt tergum jaceret. Conſectis igitur poſt tergum lapidibus, quos Deucalion jecerat, in mare: quæ Pyrrha, in feminas vertebantur. Juven. Sat. 1. Ex quo Deu- calion nymphis tollentibus æquor, Navigio montem molli ſua. Vide fabulam apud Ovid. lib. 1. Metam.

Deucaliōnē, æ. um, ut Deucalionem imbreſ, qui pro maximis & copioſiſſimis imbribus ponuntur à Poëtis, ſive pro univer- ſo totius orbis cataclyſmo, quem illius voluit Poëtæ con- giſſe temporibus. Lucan. li. 1. Deucalionem ſuadit Aquas imbreſ. Vnde Deucalionem, Ovid. 7. Metam.

Develton, Plinio, *deygnis*, Ptolemeo, Oppidū Thraciæ me- diterraneanum lacum habet ejuſdem nominis. Vtulusq; mem- nit Plin. lib. 4. cap. 11. Vulgo *Develis*.

Dēverrā, Dea ab antiquis putata eſt, quæ venerabatur, ut ſcopis domum vertere poſſent.

Dexāmēnē, *deygnis*, una ex nymphis marinis, à recipiendō dicta. *deygnis* enim in recipio dicitur.

Dexāmēnā, plurali numero, *deygnis*, Ambraciæ regiūna eſt: ita dicta à Dexameno Meſoli ſilio, & Ambracia ſua Phi- bantia, qui Solis filius fuiſſe perhibetur. Autor Stephan.

Dexāri, *deygnis*, Populi Chalorum Encheleiſis propinqui, Ste- phanus.

Deximontani, Carmeniæ populi, dextera ripam Crani an- nis accolentes. Autor Plin. lib. 6. cap. 23.

Dexiphaneſ, Pater Soltrati archieſti, Stephanus in Pharo.

Dexippūſ, *deygnis*, Orator Athenienſis fuit, ſub Valeriano & Aureliano principibus. ¶ Fuit & alter hæc nomine mæ- ſcus, patria Couſ, diſcipulus Hippocratiſ. Autor Suidas.

Dē, ante I.

Dīā, *deygnis*, Inſula eſt maris Aegæi, una Cycloſum, diſtans à Delo XVIIII. paſſ. Aliis nominibus Naxos dicta, & Sicilia minor, & Diouſſias à vini fertilitate. Autor Plin. lib. 4. cap. 12. In hac Li- ber pater Ariadnem à Theſeo deſtitutam, uxorem ducit qua de cauſa etiam Baccho ſacram eſſe voluit. Ovid. in Trū. Quæ brevis æquoreis Dia ſeruit aquis. ¶ Eſt item Dia Theſſaliæ ubi Acæo condita, Alia item Thraciæ, ad Athon montem.

Trū

Tertia, Euboea. Quarta, insula juxta Scyllam Peloponnesi promontorium, oppidum habens ejusdem nominis. Quinta, Lusitania ad Oceanum. Sexta, Italia juxta Alpes. Septima, Scythia, circa Phasim. Octava, Caria. Nona, Bithynia juxta Pontum. Autor Stephanus.

Dilidia, dea nomen, quae apud Sicyonios & Phliasios colebatur: quae eadem fuisse creditur cum Hebe juvenutis dea, vide Strabonem lib. 1.

Diabitae, *Διαβίται*, Stephano, Insulae quatuor in mari Carpathio circa Rhodum, quas recenset Plin. lib. 5. cap. 31.

Diapenē, *Διαπηνή*, Cappadociae regio ad Halym fluvium. Strabo lib. 12.

Diocrē, inibus Atticae Pallantis sedes. Steph.

Diodes, *Διοδός*, nomen dedit Diadi urbi in Lycia, quam condidit. Stephanus.

Didochi, urbs est in Persia non procul ab Ctesiphonte. *Διδόχη*, Stephan.

Didumēnus, *Διδυμένους*, Quasi vittatus, diadematusq; quo nomine dicitur est juvenis quidam speciosus, quae Polydectus ex arte expressit. Plin. lib. 34. cap. 8. Polydectus Sicyonius, Agelaidis discipulus, Diadumenum fecit molliter juvenem, centum talentis nobilitatum.

Diagoras, *Διαγόρας*, Ger. Ein Dorofer Philosophus in Athenis detur sitam. Non nullo gēnate hat. Nomen philosophi qui *Διαγόρας* cognominatus est, quod nullo deos esse putaret, mylteriaq; omnia ita contemneret, ut alios etiam ab iis averteret. Quare ab Atheniensibus pulsus est, qui talentum pollicenti sunt iis qui eum interficerent. Suidas. Hujus Diagorae meminit Cicero lib. 1. de Natur. deor. Quid Diagoras, Atheos qui dicitur est: posteaq; Theodoros: nonne aperit deorum naturam sustulerunt? *¶* Fuit & Diagoras quidam Rhodius, cujus meminit Gell. lib. 5. cap. 15, his verbis: Diagoras tres filios adolescentis habituum pugilem: alterum pancratiasten: tertium luctatore, eosq; omnes vidit vincere, coronariq; eodem Olympice die: & quum cum ibi tres adolescentes complexi, coronis suis in caput patris positis, suaviarentur, quumq; populus gratulandus flores undique in eum jaceret, ibi in stadio inspectante populo, in oculis atque in manibus filiorum animam efflayit. Hujus Diagorae meminit Cicero libro 1. Tusculanae.

Dialis, *Διαλις*, *Διός*, Quod Iovis est, quem *Δία* vocant Graeci: unde nomen Dialis, Iovis ministerio assignatus à Numa Pompilio, ut docet Liv. lib. 1. ab Urbe: Graeci etiam *Δία*, pro aere ponebant, quo pacto nos etiam Iovis vocabulo utimur. *¶* Unde si adjectivum Subdialis, *Διαδάλιος*, id significans quod extra caelum est aeri, & caelo expositum. Plin. lib. 34. illa super terram ex dialibus petris creditur hinc ex obrutis. Idem lib. 36. cap. 25: Subdialis pavimenta Graeci invenere est, quae permanent sub dio. *¶* Dialectem Consulem, *Διαλεκτῆς*, dicit Cicero pro Consule unius diei, Iudaei nimirum in voce ambigua, non secus ac si à die dialis diceretur. Unde celebratur illud scotoma eius in Caniniū Olm Flamines, nunc Consules diales sunt. Hujus compositum potest videti novendialis: de quo vide infra suo loco.

Diana, Iovis filia ex Latona, eodem cum Apolline partu edita. *Δία*, Ger. Ein Tochter Latona und ein Sohn Apollon. Eadem & Luna dicitur, sive quod noctu una: hoc est, sola & sine fratre luceat: sive quod lumen à sole accipiat, quasi luce lucens aliena. *¶* Ger. Der Mond. Praeterea & Nodiluca dicta est, sub quo nomine etiam templum in palatio dedicatum habuit. Hanc parturientes lunonis Lucinae nomine invocabant: lunonem quidem appellantes à juvando: Lucinam vero quod partum in lucem profere putaretur. Virg. 4. Aeglog. Calla fave Lucina, tuus jam regnat Apollo. Graeci *Διδύμω* vocant. Alii Lucinam dictam putant quod oculis & luci praesit ali à lucco quem Roma in Exquilis habebat. Eadem & Proserpina, *Μεγίστη*, dicta est, & Didymna: quae appellatio ratione vide suo loco. Apud inferos Hecate dicitur, vel quod centum vicinis placetur, vel quod centum annos errare faciunt infelices. Dicta est & Perga *Μεγίστη*, à Perga Pamphyliae oppido, in quo templum habuit insigne. Plures tamen Dianae fuisse Cicero libro ultimo de Natura deorum scribit: sed illa nominatissima est quae eodem partu cū Apolline ex Iove & Latona nata est. Haec ob virginis amorem ferunt hominum consortia fugisse: & ut à se libidinis prurium amoveret, venando sylvas incoluisse, paucarū virginum comitatu contenta. Arcum ferebat & pharetram, laccinella semper incedens, & cothurno induta. Ob hanc causam sylvarum & nemorum dea putabatur. Dicta est Falcelis à falce lignorum, ubi ejus simulachrum abditum erat, quod occiso Thoante Tauricae regionis rege ab Iphigenia Agamemnonis filia in Italiam delatum est. Laudatissimum templum habuit apud Ephesios: aliud itē in Taurica regione, ubi carne tantum humana litabatur. De hac Lucan. lib. 1: Et Taurorphythicae non

mitior ara Dianae. *¶* Dianam autem dictam putant, quasi Iovinianam, *Δία* dicitur enim (ut jam diximus) Iovis filia ex Latona.

Dianium, *Διάνιον*, Volgd *Diana*. Oppidum est Hispaniae Tarraconensis in ora maris Balearici. Ptolemaeus inter Edetanorum oppida enumerat, lib. 2. cap. 8.

Diaphanes, *Διαφανής*, Fluvius est Siciliae, ea in parte qua Syria contemina est: ita dicitur ab aquae perspicuitate. Vide Plin. lib. 5. cap. 27.

Dias, Sophista Ephesius Philippi Macedonis tempore commemoratur à Philostrato.

Dias, adis, *Δία*, Lyciae oppidum à Diade quodam conditum: à quo & nomen accepit. Autor Stephanus.

Dibutades Sicyonius, teste Plin. lib. 37. cap. 2. primus Corinthi sigillus fuit, qui ex creta vasa corporis conficere, & extremis limbicibus regularum personas imponere.

Dicaea, *Δικαία*, Urbs Macedoniae in Thermoico sinu, à Dicaeo Neptus filio. Autor Plin. lib. 4. cap. 16.

Dicarchia, *Δικαρχία*, Urbs olim celeberrima in ora Lucaniae, quae nunc *Puteoli*, quod ea civitas quondam iustissimè regebatur. Nam Graeci *δικαία* iustum vocant, *ἀρχή* principatum: Sunt qui Dicarchiam vocant hanc urbem per quatuor syllabas. Unde & possessivum Dicarchius apud Sidonium Apollinarem legitur: Namq; Dicarches translatus pulvis arenae. Loquitur illic de pulvere Puteolano, qui in aspergendis Palestinarum corporibus primam laudem habebat.

Dicarchus, *Δικαρχος*, Philosophus fuit Siculus, ex Messana civitate, Aristotelis auditor, Philosophus, Orator & Geometra: scripsit de Republica Spartatarum, quem librum quottannis praelegere in loco publico cautum erat, juvenesq; auditum convenire. Hic opinatus est hominum exordium nullum existisse, tanquam semper fuerit humanum genus. Composuit tres libros, in quibus scribit animam nihil aliud esse quam vim quandam atq; potentiam aequabiliter fusam, tam in corporibus brutorum quam hominum, eamq; à corpore credebat esse inseparabilem, & unā cum corpore interire. *¶* Fuit item alter Lacedaemonius grammaticus, Aristarchi auditor. Suidas.

Dicaeogenes, *Δικαίογενής*, Poeta, scripsit Tragedias & Dithyrambos. Autor Suidas.

Dicte, *Δίκη*, teste Ptolem. lib. 3. Mons est Cretae: sic dicitur à Dicitē nymphā quae in eo colebatur.

Dicula, *Δικυλία*, Cretensis. Virg. 4. Georg. Dicitō cœli regem pavere sub antro.

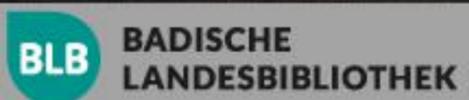
Dictynna, *Δικτυννα*, Cognomen est Dianae. Scribit Dioscorus lib. 6. Dictynam ex Iove genitam, in Creta coluendine Dianae familiarissimè usam esse, quae res causam praebuit ut quidam Dictynam, Dianamq; tandem esse existimarent. Callimachus ait: Dictynam à rebus piscatoriis (quae *δικτυα* dicunt) denominatam, intra quae fugiens evaserit violentiam Minos regis eam libidinis causa insequentis. Alii à rebus venatoriis ita dictam volūt, quorum ulum prima traditur invenisse. Vide ea quae supra annotavimus in dictione BRITOMARTVS.

Dictynneum, *Δικτυννεον*, Dictynnae templum in monte Cretae, cui nomen est Tityrus: cujus meminit Strabo lib. 10.

Dictys, *Δικτυς*, Vnus ex Centauris fuit Pirithoi manu interfectus, ut est videre apud Ovid. lib. 12. Metam. *¶* Fuit etiā hoc nomine historicus Cretensis, qui cum Idomeneo rege Cretae ad expeditionem Trojanam profectus, totū illud bellum Phoenicum lingua conscripsit. *¶* Fuit & Dictys piscator quidam qui Perseum educavit, de quo Stat. lib. 2. Fluctivagus volucres comibat Perica Dictys.

Didia lex, *Διδία*, Ger. Ein Gesetz das zu Rom gemacht ward, in welchem man alle vberflüssige löcherlein in den Mauernd durch das gang Itanium bey einer gewissen Straff verbot. *¶* A latore Dido nominata, A Macrobo. lib. 1. cap. 17, inter leges sumptuarias numeratur, quae post Fanniam legem duo de viginti annos sequuta est, cuius ferenda duplex ratio fuit. Prima, ut nō sola civitas Romana, sed universa Italia lege sumptuaria teneretur. Secunda, ut nos modō qui convivia maiore sumptu fecissent, sed etiam qui ad ea vocati essent, atq; omninō interfuissent, poena legis tenerentur.

Dido, *Διδώ*, Filia fuit Beli Tyriorum regis, quae primis nuptiis Sichæo Herculis sacerdoti iuncta fuit: quem quum Pygmalion Elise frater, thesauris ejus inhiis, ante aram obruncasset, illa in somnis monita, cū iis quibus Pygmalionē invisum esse sciebat, visiois clam thesauri navim conscendit, & in eam Africæ partem, quae Zeugitana appellata est, delata, tantum sibi solum emittit, quantum taurino corio possit circūdari. Quo in loco quum corium in tenuissimas partes dissectisset, locum quae satis amplum complexa esset, urbem condidit, quam Carthagine appellavit, arcemq; in medio urbis, quam à corio bubulo Byssam vocavit. Deinde quum Iarbas Gerulic

Rex nuptias ejus ambiret, recusantemq; vi, armisq; coheret, sibi ipsi manus intulit, præterea nimirum honesta morte occumbere quam prioris læti jura, secundis nuptiis polluere. [Ger. Ein Tochter des Königs zu Tyro, welche die Stat Carthago soll erbaumen habi.] Virg. lib. 3, & 4. Aen. fabulatur Aeneã captã Troja à patria profugam, vi tempestatis Carthaginẽ fuisse delatam, Elisamq; amore ejus captam, quã præter spem desereret, mortem sibi concessisse. Quæ tamen res gravissimorum Historicorum fide facile refellitur, qui Carthaginem tradunt septuagesimo demum anno post Romam conditam ab Elisa conditam cepisse. Ab Aeneã vero in Italiam adventu usque ad Urbem conditam numerantur anni amplius quam trecenti, quibus Albx regnatum est. Hac de re extrat elegans apud Ausonium Epigramma, quo illa se ab impudicitie nota vindicat, monens lectore, ut de moribus suis incorruptis potius Historicorum monumentis, quam Poëtarum fabulis fidem adhibeat. Hæc proprio nomine Elisa dicta fuit. Dido autẽ cognominata fuit à rerum gestarum magnitudine, quasi vitago.

Didymæon, didymos, Insignis faber ferarius fuit, cujus meminit Virgil. lib. 5. Aen. Et clypeum effecit jussit, Didymæon is artes, Neptuni sacro Danais de posse refixum.

Didymæ, es, pen. cor. didymos, Insula in mari Siculo, una est Aen. Pomp. Mel. lib. 2.

Didymæus, didymos, Apollo dictus est, quod geminã speciem sui numinis præferat. Ex uno enim fonte lucis, gemino sydere spatia diei & noctis illustrat: interdiu per seipsum lumen præbent: noctu vero lunam illuminans. Vnde & Romani (ut inquit Macrobius) Solẽ Didymæi Apollinis appellatione venerantur. & Dicitur est & Didymæum templum Apollini dicatum apud Meletum, quod prius oraculum Brancidarum (ut autor est Plin.) appellatum est. De quo templo sic scribit Strabo lib. 4: Post Posideum Miletum est oraculum Apollini Didymæo sacrum apud Brancidas, ad decem & octo stadia ascendenti. Id à Xerxe incensum est, quemadmodum cetera templa omnia, Epheso excepto. Postea Miletum templum cõstruxerunt omnium maximum, quod propter magnitudinem remansit sine tecto, variis antiquarum artium donis sumptuosissime honoratum.

Didymus, Vide in APPELL.

Digeri, digeri, populi Thraciæ, Steph.

Digito, appellatur Tygris fluvius, ubi tardior fuit: hoc est, usq; ad Medorum fines. Autor Plin. lib. 6 cap. 27.

Dijovis, Iuppiter appellatus est, Vide DIE SPIEA.

Dynamene, es, dynamis, Nympha marina, Nereis & Dorides filia: ita dicta ab eo, quod in mari plurimũ polleat. Hesiodus in Theogon. Dynamis in Nereis vi, pignora vi, dynamis vi.

Dinarchus, dinarchos, Corinthi civis nomẽ est, apud Plutarchum, qui Polyperconis fraude fuit interceptus.

Dindryme, Vrbs Macedoniæ, didymos, Steph.

Dindymene, didymos, & Dindyme, dicitur Cybele, quod in Dindymo Phrygiæ monte ejus sacra ferent. Mart. lib. 8: Non per myrica sacra Dindymenes lorat Gellia.

Dindymus, pen. cor. didymos, in singulari masc. gen. in plurali neut. luga sunt monti Idææ Phrygiæ, matris Deum dicata. Propert. Dindymus & sacre fabricata iuveta Cybellæ. Virg. li. 9. Aen. O vera Phrygiæ (neq; enim Phrygiæ) ite per alta Dindyma, ubi assuetus bosorem dactylia cantum.

Dinocrates, dinocrates, Messeniensis fuit, lascivus, luxuria, vitæq; incontinentia insignis: cui tamen alioqui in ædium ægonis suscipiendis non desisset animus. Hinc quum quodam die in multam noctem produxisset convivium, habituq; muliebri sumpto, coram conviviis saltasset: postero die adit Q. Flaminium, penes quem tum summa potestas erat, ostendens, si sibi daretur præsidium, posse se Messanam ad defecionem sollicitare. Admiratus Flaminius in homine tam effeminato tantã audaciã: De his (inquit) postea videbimus. Te verò mitor unã tractare, saltare, & mulierem mentis posse, quum rem tantam animo audeas concipere.

Diobullum, diobullus, oppidum prope Pontum, Steph.

Diocites, diocites, vicus Aegypti, in quo sepultus est Osiris, Stephan.

Diocles, diocles, Atheniensis, antiquæ Comædiæ scriptor, cujus fabulas nonnullas commemorat Athenæus. & Diocles item medicus Carystius, Darii, Hyllaspis tempore, qui & commentarios quosdam de re medica scriptos reliquit.

Diocleus, Orsilochi filius, teste Hom. habitavit in Phœria, loco insigni.

Diocletianus, [Pol. Diocletianus] Quid sint dioclitine, indicat Ammianus Marcellinus l. 27: Exploratis novissimis rebus, luxuriam adjuvamento militari maxime, adhibitis semicivibus paucis, quos dioclitonas appellant. Iulius Capitolinus in Antonino philosopho: Atmaris & Dioclitonas.

Diodorius, pen. prod. didymos, cognomento Chronus, Dialecticus ex latto Asia civitate fuit, ut Strabo est autor lib. 14,

qui Platoni tempore Euclidem audivit. Dicitur Chronus à Apollonio Chrono ejus præceptore, cujus ut famam obsecravit, ita & cognomen usurpavit. Dialecticus etiam appellatus, quod (ut ait Laërtius) primus involutum discretũ genus invenit. Hic apud Ptolemaeum Soterem commorans, quum aliquando inter epulas à Sulpone firmone quosdam dicitur. Aëcos propositos, extemplo nequissimè extolvere, & ob id à rege per jurgium Chronus appellatus esset, convivium detulit, ac edito per otium super ea propositione libro, ex animi motore extinctus est. Autor Diogenes Laërtius. & fuit item Diodorus quidã Stoicus philosophus, utroq; lumine orbis, cujus sic meminit Cic. in Bruto: Eram cum Stoico Diodoro, qui quã habitasset apud me, cũ Quinto vixisset, nuper est domi meæ mortuus, à quo cum alius rebus, tum studio summe dialecticæ exercebat. & Diodorus Comicus poëta, cujus Comædiæ enumerat Athenæus. & Diodorus Alexandrinus, filius Politionis philosophi ejus, qui cõposuit Dictionariũ Atticũ. Floruit Adriani temporibus. Suidas. & Diodorus præterea duos à Lydia Tiberi tempore Strabo commemorat, ambos oratores. Præterea fuit & Diodorus Siculus nobilissimus historicus, qui variam historiã libris quadraginta cõscripsit, quibus dicitur hæc nominavit. Floruit Augusti temporibus. & Diodorus Tarsensis, præsul, cujus meminit Hieronymus, & Suidas.

Diogenes, pen. cor. diogenes, Ger. Ein vernunft verstandiger Philosophus zu Athen: welcher in ein faß dahin wohnt und dessen hie und her geht wie er wolt. Nomen philosophi Cnici celeberrimi Anuithenis discipuli, de quo scribitur, quod quum Antisthenes nullum discipulorum reciperet, & perseverantẽ Diogenem removere non posset, novissimè clava minatus est, ut abiret. Cui ille subjecisse dicitur caput, atq; dixisse: Nullus tã durus baculus erit qui me à tuo posset obsequio separare. Verebatur Diogenes pallio duplici propter fugam, pã pro cellatio habuit, secumq; portabat clavã ob corporali fragilitatem, quã iam senex membra sustinere solitus erat. (ut scribit Hieronymus) hoc est, in diem vivens vulgò appellatus est, quod omni ab- stia solitudine cibum suum in singulos dies emendicaret. Habitarit autem in portarum vestibulis, & porticibus vitamque quamq; se contorqueret dolo, volubilem se habere domũ jocabatur, & se cum temporibus immutantẽ frigore enim, os doli vertebat in Meridie: ætate ad Septentrionem: & utcumq; sole se inclinaverat, Diogenem præteritum vertebatur. Ferunt accedentem Alexandrum rogasse ne sibi apricanti à sole obstitat. Obiit ferẽ nonagennus. Hic (ut autor est Cic. lib. 2. Tuscul.) jussit cadaver suum humatum abjici, quærentibusq; amicis, volentibusne & suis corpus suum dilanandum vellet relinquere Minime, sapis, sed bacillum apud me, quod illas abigam, ponitor: miridem nimirum amicorum præpositeram curam, qui tantopere de humatione cadaveris omnis sensus expertus erit solitudo: quasi magnam quiddam interesset, à se sine, an à vermibus absumtor. & Fuerunt alii quatuor Diogenes, quorum unus fuit Apolloniaris Anaximenes auditor, temporibus Anaxagoræ: alius Sicyonius, qui Peloponnesiaca scripsit: alius Stoicus ex Seleucia, qui Babylonius ob vicinitatem dicitur fuit: alius Tarsensis, quæstionum prætor scriptor. & Poliremus fuit & Diogenes Laërtius, qui de vita & moribus philosophorum opus scriptum reliquit.

Diogenianus, diogenianus, Hæta diensis insignis grammaticus fuit Adriani temporibus, qui dictionariũ Græcum per alphabeti ordinem cõscripsit. Autor Suidas.

Diogenetus, autote Plin. lib. 2. cap. 17. didymos, fuit univertitatem Alexandri regis mentor. & Alus fuit sub Antonian philosophus: hoc pector egregius: de quo Iulius Caput. & Alus Clitomachi Poetæ pater, qui successit Carneadi: antea Ailiodal nominatus Eucere & alii hujus nominis. Dicitur autẽ Diogenetus per syncope pro Diogenetus, didymos, hoc est, sine genitus.

Diomedes, diomedes, Phœbantis filia fuit, quam Achilles et Lebo raptam concubinam habuit. Homer. lib. 9. liad.

Diomedes, diomedes, Vrbs Danorum, à Diomede condita, Stephan.

Diomedes, diomedes, Rex Aetoliæ, Tydei & Deiphilæ filius, qui cum reliquis Græcis ad Trojam profectus ad eã urbem se gessit, ut post Achillem & Ajacem Telamonium fortissimè haberetur: Nã præter occisos à se reges, & singulores pugnas adversus Hectorem & Aeneam aliosq; insignes Trojanorum principes, & captos Rhæsi equos, Palladiumq; Trojanorum idem, Martem quoque in eo bello vulneravit. Venentem in dextra manu, eum Aeneam protegere velet. Quam obrem dextra dignata, Aegiale uxor ejus tantam libidinem immisit, ut cum Cyliabato Stheleni filio concubere. Quare cognita, Diomedes domum reverti noluit, sed in Apuliam profectus, regni partem à Dauo accepit, ibique Apollonem condidit. Quidam tenent Diomedem ab Aenea dolo occisum, nonq; socios

